

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/223/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214508
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214508.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/210/2012-108 zo dňa 17.1.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 385 eur titulom nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (Okresný súd Martin), v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/10590/08 (povinná Y. P.). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, súd bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 7 mesiacov. Postup exekučného súdu hodnotil navrhovateľ ako nesprávny, v rozpore so zákonom, konkrétne s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, zvýraznil nečinnosť okresného súdu, ktorá podľa neho ničím ospravedlniteľná nie je, pretože počas rozhodného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa on ako poškodený počas súdneho konania nachádzal. V dôsledku označenej činnosti exekučného súdu tvrdil, že mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou, uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, pričom na správu pohľadávky vynaložil prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému 70 eur, na udržanie a správu informačného systému sumu 40 eur a na administratívne spracovanie textov urgencii, adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné údaje, spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde 15 eur, čiže škoda mu takto vznikla v sume 125 eur. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti,

neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 385 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania x 7 mesiacov). Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na nálezy Ústavného súdu, jeho doterajšie rozhodnutia vo veci porušovania práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ustanovení § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2,3,5, § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 31.12.2012.

Prioritne okresný súd konštatoval splnenie zákonnej podmienky pre konanie o návrhu navrhovateľa - podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u príslušného štátneho orgánu, vychádzal pritom z prezentovaného názoru Krajského súdu v Žiline v obdobných konaniach vyslovený v rozhodnutiach, ktorými krajský súd rozhodoval o odvolaniach navrhovateľa proti rozhodnutiam okresného súdu, ktorým konanie pre nepredloženie rovnopisu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, zastavil.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 17Er/4664/2008 (Ex 10590/08) zistil, že navrhovateľ v pozícii oprávneného na Exekútorskom úrade JUDr. Rudolfa Krutého, súdneho exekútora so sídlom v G. dňa 26.11.2008 spísal návrh na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky priznanej rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 7.5.2007, právoplatný dňa 27.6.2007, sp. zn. 15Cb/104/2006 proti povinnej Y. P.. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu (Okresnému súdu Martin) bola doručená až 5.12.2008. Už 15.12.2008 Okresný súd Martin vydal exekútorovi poverenie na vykonanie tejto exekúcie, poverenie bolo exekútorovi doručené 19.1.2009.

Okresný súd vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu aplikáciou účinných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v účinnom znení v rozhodnej dobe dospel k záveru, že navrhovateľ svoje tvrdenie o prieťahoch súdu pri vydávaní poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie nepreukázal. Okresný súd Martin postupoval v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (platného v rozhodnej dobe) vydal poverenie exekútorovi v zákonnej 15 dňovej lehote. Konaním exekučného súdu navrhovateľovi nemohla vzniknúť žiadna nemajetková ujma, nakoľko nebolo preukázané, že by exekučný súd postupoval - konal nesprávnym úradným postupom a s prieťahmi. Na tomto základe návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súd ako nedôvodný zamietol.

Okresný súd poznamenal, že v meritornom prejednaní veci mu nebránila z pohľadu zákonného sudcu žiadna prekážka. Navrhovateľ v opakovaných podaniach napr. i v odvolaní proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti, výslovne uviedol, že námietku zaujatosti nepodal. Navyše zákonná sudkyňa prejednávajúca predmetnú vec sa vo veci necítila zaujatá, keďže v dotknutej exekučnej veci z ktorej mala navrhovateľovi vzniknúť škoda, ako zákonná sudkyňa nekonala. Za popísanej procesnej situácie neboli právne dôvody pre to, aby nadriadený súd v otázke (ne)zaujatosti sudcu (sudcov) konal. Následne neboli ani dôvody pre zrušenie už nariadeného pojednávania. Z označeného dôvodu preto súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal na pojednávaní 17.1.2014 a aj rozhodol.

Pokiaľ navrhovateľ v podaní zo dňa 9.1.2014 predložil súdu procesný návrh na doplnenie dokazovania, z čoho vyplynulo, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorým chce vyčísliť výšku vzniknutej škody v dôsledku v návrhu opísaných skutočností, súd tento dôkaz nepripustil. Procesný návrh na doplnenie dokazovania takýmto znaleckým posudkom zamietol. Postupoval tak jednak vzhľadom na skutočnosť, že nezistil prieťahy v konaní, ktoré by bolo možné hodnotiť ako nesprávny úradný postup exekučného súdu, a za takýchto okolností preukázanie výšky škody javí sa byť nadbytočné, navyše navrhovateľ nezdôvodnil a nepreukázal komu zadal vypracovanie takéhoto znaleckého posudku, v akej dobe by mal byť vypracovaný a v akom časovom horizonte by ho dokázal doplniť do spisu. Navyše tvrdenia navrhovateľa o predmetnom znaleckom posudku sú prejavom účelového predlžovania konania, spôsobujúce prieťahy, ktoré navrhovateľ okresnému súdu ako súdu exekučnému vo svojich žalobách rovnakého typu vycíta.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p., vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pričom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa, odporca náhradu trov konania nevyčíslil a ani z obsahu spisu nevyplynulo, žeby mu boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušení pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil právo odvolateľa na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich proti tvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a procese pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. (tým že súd meritorne rozhodol, označené ustanovenie ignoroval). Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdený skutkový stav.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám tak procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciám charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné vyhodnotil odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, na čl. 16 spisu uvádza, že sa zaujatá necíti, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. Navrhovateľ vo svojom podaní na výzvu súdu zo dňa 30.10.2012 (na čl. 14 spisu) výslovne uviedol, že súdu námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Navrhovateľ takéto stanovisko (nepodanie námietky zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p.) výslovne prehlásil i vo svojom odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 10C/210/2012-28 zo dňa 2.1.2013, ktorým uznesením súd mu vyrubil súdny poplatok za námietku zaujatosti. Uvedený procesný postoj navrhovateľa bol potom následným dôvodom zrušenia uznesenia. Za tejto procesnej situácie neexistoval zákonný dôvod na predloženie veci pre rozhodnutie nadriadenému súdu postupom podľa § 16 O.s.p. Uvedený záver konštatuje Krajský súd v Žiline (v pozícii nadriadeného súdu) vo svojom písomnom stanovisku zo dňa 28.2.2013 (na čl. 43 spisu). Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa JUDr. Mária Gazdačková mala byť vylúčená z prejednanie a rozhodovania veci a navyiac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Vzhľadom na uvedené procesné závery bol potom neopodstatnený i návrh navrhovateľa na zrušenie

nariadeného pojednávania. Neexistoval totiž dôležitý dôvod, pre ktoré pojednávania (na ktorom okresný súd vec prejednal a meritórne rozhodol) malo byť odročené.

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany (takéto vyjadrenie súd oboznamoval na pojednávaní dňa 17.1.2014), navyše vecné otázky, ktoré odporca v písomnom vyjadrení uvádza sú navrhovateľovi známe s obsahu ďalších tisíce súdnych konaní, ktoré založil v prípade obdobných nárokov. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhnúť dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, využije alebo nie. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval a ani nemal dôvod, keďže navrhovateľ takýto procesný návrh u okresného súdu neuplatnil.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 17Er/4664/2008 (sp. zn. súdneho exekútora Ex 10590/08), skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky, z ktorých vychádzal, uviedol ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval. Vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci postupy exekučného súdu až do vydania poverenia exekútorovi boli realizované v zákonnej lehote 15 dní a jednoznačne bolo v konaní preukázané nepravdivé tvrdenie navrhovateľa o omeškaní exekučného súdu pri vydaní poverenia súdnemu exekútorovi v dotknutej exekučnej veci.

Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale prioritne vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ navrhol priamo v návrhu na začatie konania. Súd prvého stupňa vychádzal z rozhodujúceho dôkazu, ktorým bol obsah exekučného spisu, údaje, ktoré súd prvého stupňa uvádza v písomnom odôvodnení rozhodnutia vychádzajú z pravdivých a relevantných procesných postupov v exekučnom konaní.

Záver súdu prvého stupňa o nesplnení zákonných podmienok zodpovednostného vzťahu má svoje opodstatnenie. Je jednoznačné, že v posudzovanej exekučnej veci nebola splnená prvá (prioritná) podmienka zodpovednostného vzťahu neexistoval totiž tvrdený nesprávny úradný post. Vzhľadom na tento konštatovaný (aj preukázaný) záver bolo nadbytočné zaoberať sa ďalšími zložkami zodpovednostného vzťahu. Obdobne za nadbytočné treba vyhodnotiť návrh navrhovateľa na vykonanie dokazovania znaleckým posudkom, ide o dôkaz neovplyvňujúci vecný záver rozhodnutia v súdnej veci.

Odvolací argument navrhovateľa poukazujúci na aplikáciu ust. § 114 ods. 3 O.s.p. a na tomto základe na spôsob rozhodovania rozsudkom pre zmeškanie (§ 153b O.s.p.) svoje opodstatnenie nemá. Je jednoznačné, že v súdnej veci odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril, uvedené vyjadrenie súd na pojednávaní aj oboznamoval, navyše žalovaný nárok navrhovateľa bol výsledkom dokazovania preukázaný ako neopodstatnený.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e** .